

Nr 147.

Av herr **Molin**, om anslag till fortsättande av arbetena med Södertälje kanals ombyggnad.

Tack vare den omständigheten, att det enskilda initiativet rörande utmontering av landets vattenkraft icke varit föremål för statsprisregleringar och restriktioner, har utmonteringen av våra vattenfall trots kristiden fått en enorm omfattning, och intet tvivel råder därom, att denna företagarverksamhet i stort sett varit, är och kommer att bliva till ofantligt stor nationalekonomisk och social nytta, låt vara att åtskilligt på vissa håll brustit i fråga om planmässighet. I jämförelse med vad det enskilda initiativet i detta hänseende utträttat under det år som förflutit, har statens verksamhet varit särdeles lam. Ändå torde det kunna med allra största fog sägas, att intet av statens alla affärsdrivande verk haft och har så levande intresse, sakkunskap, initiativrikedom och förmåga som just vattenfallsstyrelsen att sköta sina åligganden till statens och samhällets nutida och framtida fördel. Årligt måste undertecknad för sin del bekänna, att jag vid genomläsandet av vattenfallsstyrelsens riksdagspetita känt liksom en frisk fläkt i all den unkenhet, som årets statsverksproposition presterat.

Ett statens affärsdrivande verk, som i olikhet med alla andra uttalar sin hjärtans mening, tar alla frågor på kornet med tanke ej blott på nuet utan framför allt på framtiden och statens ekonomi, är sannerligen värt det allra största erkännande. Därtill kommer, att vattenfallsstyrelsen, ensamt bland alla andra verk, i princip tyckes förkasta hela det oerhörda system, som är i färd med att göra nationen utarmad.

Vattenfallsstyrelsens riksdagspetita äro att anse såsom en driftigt arbetschefs framställning till den på förtjänsten beroende eller syftande enskilde företagaren.

Undertecknad vågar påstå, att ingen enda med vederbörliga resurser försedd enskild företagare skolat kunna avvisa den driftige, duglige och framsynte arbetschefens framställningar av den art vattenfallsstyrelsen nu avgivit. Men staten är i färd att avslå sin bästa arbetschefs äskan-

den, därmed även giva Sveriges medborgare den alltmera befästa uppfattningen, att allt vad staten gör och låter är dumt, snedvridet, olyckligt och förlustbringande. Genom kommissionsväsendet och dess alla himmelskriande dumma affärs- och andra metoder, som bragt Sveriges folk till ekonomisk ruin, har aktningen för statens affärer sannerligen ej stärkts, utan fastmera nedsjunkit till noll och intet värde.

Omsorgen att, trots allt, söka upprätthålla statens auktoritet och förmåga att hålla på samhällets välfärd bjuder därför riksdagen, i egenkap av den verkliga företagaren och arbetsgivaren att gå med på, utan prutmän, alla de förslag som vattenfallsstyrelsen med så saklig skärpa och vidsynthet framlagt.

I denna motion, som också må anses såsom motiv för andra av mig väckta motioner vid innevarande års riksdag, och med hänvisning till motiveringen i motionen nr 142 hemställes, i anledning av statsverkspropositionen, utgifter för kapitalökning, punkt 53, att riksdagen i enlighet med vattenfallsstyrelsens förslag måtte,

dels å tilläggsstat för år 1919 anslå ett belopp av 2,800,000 kronor,

dels ock för år 1920 anslå 3,700,000 kronor för fortsättande av arbetena med Södertälje kanals ombyggnad.

Stockholm den 18 januari 1919.

Emil Molin.